

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 'ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 31 Ἰανουαρίου 1898

Ἔτος 20.—Ἀριθ. 5

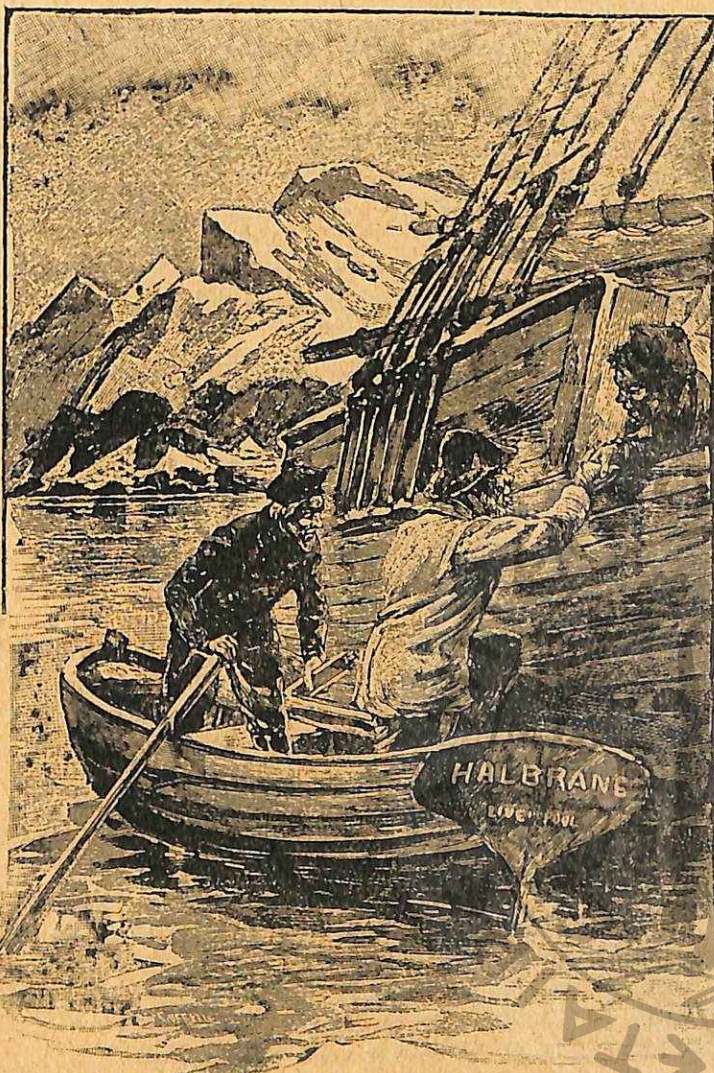
Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 25)

- Ἀπὸ ποῖον ; ἠρώτησα.
- Εἶπες ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον, κύριε ; . . με ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Λὰν Γκὺ.
- Μάλιστα, ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον.
- Καὶ ἀπὸ ποῖαν πόλιν ;
- Ἀπὸ τὴν Πρόνοιαν.
- Γνωρίζετε τὴν νῆσον Ναντουκέτην ;
- Τὴν ἐπεσκέψθην πολλάκις.
- Γνωρίζετε βεβαίως, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἀτενίζων με ἐπαστικῶς, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ κατὰγεται καὶ ὁ ἥρωας τοῦ μυθιστοριογράφου σας Ἐδγαρ Πόε, ὁ

Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ... Τὸ ἐνθυμεῖσθε ;
— Πραγματικῶς, ἀπήντησα — τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι... ἡ ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πόε : « αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ » συμβαίνει εἰς τὴν νῆσον Ναντουκέτην.
— Πῶς εἶπατε ; τοῦ μυθιστορηματοῦ ; . . . Αὐτὴν τὴν λέξιν μεταχειρίζεσθε ;
— Βεβαίως !
— Βλέπω, ὅτι ὁμιλεῖτε καὶ σεῖς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ! . . Ἄς εἶνε. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ! δὲν ἡμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερο... Λυποῦμαι εἰλικρινῶς διὰ . . . Πιστεύσατε, ὅτι ἂν ἡμποροῦσα... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ! . . Μὴν ἀπελπίζεσθε ἔρχεται τὸ καλοκαίρι ἔρχονται τὰ πλοῖα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἡμπορέσετε νὰ ἐπιβιβάσθῃτε εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν, καὶ νὰ ὑπάγετε, ἀσφαλῶς πλέον, ὅπου θέλετε . . . Χαίρετε, κύριέ μου. Λυποῦμαι πολὺ, πάρα πολὺ... Χαίρετε !
Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ με ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀπῆλθε. Πᾶν ἄλλο ἐφантаζόμην πρὸ ὀλίγου, ἢ ὅτι ἡ συνομιλία μας θὰ ἐλάμβανε τοιαύτην τροπὴν καὶ ὅτι θὰ ἐτελείωνεν εὐγενῶς καὶ σχεδὸν φιλικῶς !
Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ συνομιλία αὕτη ἐξῆψεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν περιέργειάν μου καὶ μολοντοὶ παρητήθην πλέον τῆς ιδέας ναναχωρήσω διὰ τοῦ Ἀλβέρτου — διότι εἶνε μάταιον νὰγωνίζεσθαι τις κατὰ τοῦ ἀδυνάτου, — ἐπεθύμουν ὅμως πολὺ νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ριφθὲν ἐν τῷ μέσῳ τόσο ἀπροόπτως καὶ εἰς τόσο παράδοξον τόπον αἱ ἐρωτήσεις τοῦ πλοίαρχου περὶ τῆς νήσου Ναντουκέτης ἢ

« Ἡ θάλασσα νὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ πλοίου, διὰ νὰ ποχαιρέτησῃ... »
(Σελ. 34, στήλ. γ'.)

— Ναί... ριψοκίνδυνον... ἐψιθύρισε μυστηριωδῶς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.
— Ὅπως, παραδείγματος χάριν, ὁ Κάρολος Οὐίλκνις, τὸν ὁποῖον αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἐξέπεμψαν ἐσχάτως μετέσσαρα πλοῖα...
— Εἶνε ἀληθὲς αὐτό, κύριε Ζώρλιγκ ;
Πράγματι ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν διοργάνωσεν ἀποστολὴν διὰ τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας, ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλκνις ;
— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία !
Τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὶν ἀναχωρήσω ἐξ Ἀμερικῆς, εἶχα μάθῃ ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὕτη εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν Πόλον. Παρήλθεν ἓν ἔτος ἕκτοτε, καὶ δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ ἐπροχώρησεν ἤδη ὁ τολμηρὸς Οὐίλκνις περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον προγενέστερόν του ἐξερευνητήν.
Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐμείνεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν σιωπηλὸς καὶ σύννονος. Καὶ κατόπι, διακόπτων τὸν παράδοξον αὐτὸν ρεμβασμόν,
— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Οὐίλκνις κατῴρθωσεν νὰ ὑπερβῇ τὸν πολικὸν κύκλον καὶ νὰ διαπεράσῃ τὸ παγόφραγμα, δύσκολον εἶνε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι θὰ ἐπροχώρησεν πρὸς νότον περισσότερον ἀπὸ . . .
— Ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους τοῦ ἐξερευνητάς, ἀπὸ τὸν Βελλίξχαουζεν, τὸν Φόρστερ, τὸν Κένδαλλ, τὸν Βίσκος, τὸν Μῶρρελ, τὸν Κέμπς, τὸν Βέλ-λεν . . . ἀπήντησα.
— Καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν... προσέθεσε σκεπτικῶς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ εἶδησις, ὅτι μία ἀποστολὴ εἶχεν ἡδὴ ἀναχωρήσει διὰ τὰς νοτίους θαλάσσας ὑπὸ τὸν Οὐλίαν· ἡ διαβεβαίωσίς του ἐκείνη, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς θαλασσοπόρος δὲν θὰ εἶχε προχωρήσει πρὸς νότον περισσώτερον ἀπὸ τὸν . . . Ἀλήθεια, ἀπὸ ποῖον ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ; Καὶ τί ἐσήμαινον ὅλα αὐτά;

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, 10, 11 καὶ 12 Αὐγούστου, εἰς τὸ πλοῖον ἐγίνοντο ἐσπευσμένως αἱ ἀναγκαῖαι προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Καὶ ἐβλεπέ τις τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβανόου ἐργαζόμενον καὶ κινούμενον πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκτελοῦν διαφόρους δοκιμαστικούς χειρισμούς, ἐπιθεωροῦν τὰ πάντα, ἐπιδιορθοῦν πᾶσαν ἑλλειψίν ἢ βλάβην. Προσθήμοιζαν τὰ νέα ἱστία, ἐμβάλλονταν τὰ παλαιὰ, ὅσα ἠδύνατον νὰ μεταχειρισθῶν ἀκόμη, ἔβαφαν, ἐκαλαφάτιζαν. . . Καὶ ὅλαι αὗται αἱ ἐργασίαι ἐγίνοντο ἐν ἄκρᾳ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Ἐνόει τις ἐκ τούτου καὶ μόνου, ὅτι ὁ Ἀλβανόος ἐκὺδερνᾶτο διὰ στιβαρὰς χεῖρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπετάσσοντο πειθήνιοι καὶ σχεδὸν σιωπηλοὶ ὅλοι. . . καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ φλύαρος Οὐρλιγκερλῆς. . .

Ἐπὶ τέλους ἐγνώσθη ὅτι ὁ Ἀλβανόος θάπέπλεε τὴν 15 Αὐγούστου. Πᾶσα ἐλπίς, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ γνώμην, εἶχεν ἐκλείψῃ ὀριστικῶς. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀπηγόρευσα εἰς τὸν Ἀτκινς νὰ κάμῃ οἰονδήποτε νέαν ἀπόπειραν, καὶ οὔτε ἡ θέλησα πλέον νὰκούσω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸν ὑποχρεωτικώτατον ναύκληρον. Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ, συνηγνώμεθα ἔκτοτε ὡς ξένοι, ὡς ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους. Ἐγὼ διέβαινα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην, ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἄλλην· οὔτε κἂν ἐχαιρετώμεθα. Ἐν τούτοις μίαν ἦτ δύο φορές παρετήρησα κάποιον δισταγμὸν εἰς τοὺς τρόπους του. . . Ἐφαίνετο ὡς νὰ τον ὦθει κάτι τι ἐσωτερικῶς, νὰ με πλησιάσῃ καὶ νὰ μου ὁμιλήσῃ, δὲν τὸ ἔκαμνεν ὁμως, καὶ οὔτε ἐγὼ ἐπέθυμουν νὰ προκαλέσω νέας ἐξηγήσεις. Ἀλλως τε εἶχα μάθῃ ὅτι ὁ Ἀτκινς, παρὰ τὴν ρητὴν μου ἀπαγόρευσιν, εἶχε παρακαλέσῃ καὶ πάλιν περὶ ἐμοῦ τὸν πλοίαρχον, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε. Ὑπόθεσις χαμῆν ἡ τέλος πάντων, μολοντί ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς δὲν ἦτο αὐτῆς τῆς γνώμης.

— Ὅχι, ἔλεγε πρὸς τὸν ξενόδοχον ὅταν τὸν ἠρώτα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν τὸν ἠρώτα ὅχι, ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν!

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπλανώμην διόλου ἀπὸ ταιούτας τολμηρὰς εἰκασίας, καὶ βέβαιος πλέον, ὅτι τὴν ἐπόμενῃν ὁ Ἀλβανόος θάπέπλεεν ἄνευ ἐμοῦ, ἡρ-

χισα πάλιν νὰ συζητῶ μετὰ τὸν ξενόδοχον τὰ περὶ τῆς μελλούσης σωτηρίας μου.

— Ἐννοία σας, κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ ἔλεγεν ὁ Ἀτκινς ὕστερ' ἀπὸ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας θὰ ἔλθουν ἐδῶ πλοίαρχοι που θὰ σας παρακαλοῦν!

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Ἀτκινς, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ περισσώτερα πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς τὴν Κεργαιλάνην χάριν ἀλυσίας, μένουν ἐδῶ πέντε καὶ ἕξ μῆνας· ἂν πρόκειται δὲ νὰ περιμένω τόσον καιρὸν, ἀλλοίμονον!

— Ὅχι, ὅλα, κύριε Ζώρλιγκ! ὅχι ὅλα! Μερικὰ ἔρχονται καὶ πάλιν φεύγουν ἀμέσως. Ἐννοία σας, καὶ θὰ παρυσιασθῇ καμμιὰ καλὴ εὐκαιρία, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆτε καθόλου που δὲν ἐκατορθώσατε νὰ φύγετε μετὰ τὸν Ἀλβανόον!

Δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ ἐλυπούμην ἢ ὄχι. . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἦτο γραμμένον εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ μὴ φύγω ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνην παρὰ ὡς ἐπιβάτης τοῦ Ἀλβανόου, ὁ ὁποῖος ἐπέπρωτο νὰ με παρασύρῃ εἰς τὰς παραδοξότερας περιπετείας, ἐξ ὧν ἀνέφεραν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ναυτικά χρονικά. . .

Τὴν ἐσπέραν τῆς 14 Αὐγούστου, περὶ ὥραν ἐξόμην καὶ ἡμίσειαν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξῆλθα εἰς τὸν συνήθη μου περίπατον. Τὸ ψυχρὸν ἦτο δριμύ, καὶ μετὰ μικρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τὴν προκυμαίαν, ἡτοιμάσθην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅταν ἄνθρωπός τις καθ' ὁδὸν διεσταυρώθῃ μετ' ἐμοῦ, ἐδίστασεν, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐστάθῃ ἀπέναντί μου.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνότερον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φωνὴν του τὸν ἀνεγνώρισα. Ἦτο ὁ πλοίαρχος.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν· αὐριον τὸ πρῶτ' ὁ Ἀλβανόος ἀναχωρεῖ. . .

— Καὶ πρὸς τί μου το λέγετε, ἀφ' οὗ; . . .

— Κύριε, ἐσκέφθην ἐπὶ τῆς προτάσεώς σας. . . Ἄν δὲν ἀλλάξατε γνώμην, αὐριον τὸ πρῶτ', εἰς τὰς ἐπτὰ, ἔλατε εἰς τὸ πλοῖόν μου.

— Σὰς βεβαίω, πλοίαρχε, ὅτι δὲν ἐπερίμενα. . .

— Ἐσκέφθην, σὰς ἐπαναλαμβάνω, με διέκοψε πάλιν ὁ πλοίαρχος· σὰς προσθέτω δέ, ὅτι ὁ Ἀλβανόος θὰ πλεύσῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Τρίσταν-Δακούαν. Τοῦτο, νομίζω, δὲν ἠθέλατε καὶ σῆς;

— Ἀκριβῶς, κύριε πλοίαρχε. Αὐριον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ἐπτὰ, θὰ εἶμαι εἰς τὸ πλοῖόν.

— Ἡ καμπίνα σας εἶνε ἑτοιμῇ.

— Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ναύλου;

— Θὰ τὸ κανονίσωμεν ἀργότερα καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ δυσχερεστηθῇτε. . . Λοιπόν, εἰς αὐριον!

— Ἐς αὐριον!

Ἦθέλησα διὰ χειραφίας νὰ ἐπισφραγίσω τὴν συμφωνίαν μας καὶ ἔτεινα πρὸς τὸν πλοίαρχον τὴν χεῖρα. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ σκότους, φαίνεται, δὲν εἶδε τὸ κίνημά μου, ἀπεμακρύνθη ταχύς, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ λέμβος, καὶ διὰ συντόμου κωπησίας ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐξελάνθη πολύ. Ἐξελάνθη ἐπίσης καὶ ὁ Ἀτκινς, ὅταν, ἐπιστρέψας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, τῷ διηγήθην τὰ διατρέξοντα.

— Τότε λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ πονηρὸς ὁ Οὐρλιγκερλῆς εἶχε δίκην! ἀνέκραξε· Καπρίσια, ἀλήθεια, πού σου τα ἔχει καὶ αὐτὸς ὁ πλοίαρχος! . . . Φθάνει μονάχα νὰ μὴν ἀλλάξῃ πάλιν γνώμην ὡς τὸ πρῶτ'.

— Ὅχι, δὲν ἐφοβούμην τοιοῦτόν τι. Βεβαίως κάποιον συμφέρον ἔκαμε τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νὰνακαλέσῃ τὴν πρώτην του ἀπόφασιν. Κάτι τι μου ἔλεγεν ἀπὸ μέσα μου, ὅτι ἡ μεταβολὴ του ὠφείλετο κυρίως εἰς ὅσα τῷ εἶχα εἶπῃ περὶ Κοννεκτικούτου καὶ Ναντουκέτης. Ἀλλὰ κατὰ τί τὸν ἐνδιέφερον αὐτά; Τοῦτο θὰ το ἐμάνθανα ἀργότερα.

Ἐκαμα τὰς προετοιμασίας μου με μεγάλην ταχύτητα. Ἀλλως τε εἶμαι ἐκ τῶν περιηγητῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν σύρουν μαζί των πολλὰς ἀποσκευάς, καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ κόσμου με μίαν βαλίτζαν. Μόνον γουνωτὰ ἐνδύματα εἶχα πολλὰ—ἀπαραίτητα διὰ τοὺς ταξιδεύοντας εἰς τοιαῦτα κλίματα.

Τὴν πρωΐαν τῆς 15 Αὐγούστου, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀπεχαιρέτησα τὸν καλὸν κάγαθὸν ξενόδοχόν μου καὶ τὸν ἡγήριστῆσά διὰ θερμῶν λέξεων, καὶ διὰ τὰς περιουσίαις του καὶ διὰ τὰς ἐνδουλεύσεις του. Ὁ Ἀτκινς ἀπήντησε πολὺ συγκεκινημένος, ἠθέλησε δὲ νὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ πλοίου, διὰ νὰποχαιρετήσῃ τὸν πλοίαρχον Γκὺ, τὸν ναύκληρον καὶ τὸ πλήρωμα ἐν γένει.

Ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον συνήντησα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀλβανόου ἦτο ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Μοὶ ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικόν, τὸ ὁποῖον προφανῶς ἐσήμαινε: «Χμ! τὰ εἶδατε; εἶδατε πῶς ἀλλάξε γνώμην ὁ πλοίαρχός μας; Καὶ εἰς ποῖον τὸ χρεωστεῖτε αὐτό;» Ἐ, εἰς ποῖον ἄλλον, παρὰ εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ναυκλήρου;

Εἶδα κατόπι τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ. Ἀλλ' οὔτε μ' ἐχαιρέτισε, οὔτε κἂν ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τὴν παρουσίαν μου. . .

Οἱ χειρισμοὶ τοῦ ἀπόπλου εἶχαν ἀρχίσῃ. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς τὴν πρῶραν ἐπέβλεπε τὴν ἄρσιν τῆς ἀγκύρας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύριος Ἀτκινς ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ καὶ τῷ εἶπε μεγαλοφώνως: «Λοιπόν, πλοίαρχε, καλὴν ἀντάμωσιν τοῦ χρόνου»

— Ἄν θέλῃ ὁ Θεός, κύριε Ἀτκινς! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ξενόδοχου. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε προσελθὼν καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος. Κατόπιν ἡ λέμβος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθομεν ἐπὶ τοῦ Ἀλβανόου, ἐπανεφέρει μόνον τὸν κύριον Ἀτκινς εἰς τὴν ξηρὰν.

Τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ Ἀλβανόος ἀπέπλευσεν. Ὑπὸ αὐραν ἐλαφρὰν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ ὅρμου τοῦ Κρίστμας Ἀρβουρ, καὶ ἀναχθέντες εἰς τὸ πέλαγος, διηυθύνθημεν βορειοδυτικῶς.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΙ τὰς ἀρχὰς ἐκάστου νέου ἔτους, εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν περιοδικῶν, —ἐκείνων, ἐννοεῖται, τὰ ὁποῖα ἔχουν ζῶν καὶ κίνησιν, ὅπως ἡ «Διάπλασις», —σχηματίζονται δύο ἀντίθετα ρεύματα: Τὸ ρεῦμα τῶν ἐρχομένων, καὶ τὸ ρεῦμα τῶν φεγγόμενων. Οἱ πρῶτοι εἶνε οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι ἐγγράφονται· οἱ δεύτεροι εἶνε οἱ παλαιοί, οἱ ὁποῖοι παραιτοῦνται.

Θὰ ἔτυχε βεβαίως νὰκούσετε, ὅτι τὰ μύρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, δὲν μένουν πάντοτε τὰ ἴδια, ἀλλ' ἀναναοῦνται ἀκαταπαύστως. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ὁργανισμόν, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῶν συνδρομητῶν ἐνὸς φύλλου. Εἶνε νόμος τῆς ζωῆς αὐτός. Οὕτω γίνονται πάντοτε· ἀλλέως δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ. Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν, ἂν ἡ «Διάπλασις» π. χ. ἔμενεν ἀκόμη μετὰ τοὺς ἰδίους συνδρομητάς, τοὺς ὁποίους εἶχε πρὸ εἰκοσαετίας, ἀπὸ τὸ πρῶτόν της ἔτος! . . . Τί ἀστεῖον, ἀλλὰ καὶ τί θλιβερόν! Οἱ συνδρομηταὶ ἐκεῖνοι θὰ ἦσαν σήμερον ἄνδρες· ὀλίγον λοιπὸν θὰ τοὺς ἐνδιέφερον ἡ ἀνάγνωσις τῆς «Διαπλάσεως»· κανεὶς δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς της, κανεὶς δὲν θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτήν. . . καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ περιοδικόν σας θὰ ἐσθύνετο, θάβληθησκεν. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ λείψῃ ὁ ἥρ ἢ ἡ τροφή, διὰ τῶν ὁποίων ἀναβόνηται τὰ μύρια τοῦ ὁργανισμοῦ του. Ἀλλ' ἴσα-ἴσα διότι γίνεται πάντοτε ἡ ἀνακαταστή αὐτῆς ἀνανέωσις, ζῇ ἡ «Διάπλασις» καὶ ἀκμάζει καὶ θάλλει. Ὁ ὁρ-

γανισμός της ἀπορρίπτει ὅλον τὸ παλαιόν, τὰ ἀχρηστὰ στοιχεῖα, καὶ ὅλον τὸν προσλαμβάνει νέαν ἀκμάν, καὶ σφριγγιλά, ἐξασφαλίζοντα εἰς αὐτὴν αἰώνιον νεότητα, αἰώνιον ἀκμὴν.

Τοῦτο γνωρίζουσα καλῶς ἡ «Διάπλασις», οὐδέποτε λυπεῖται διὰ τοὺς παραιτούμενους συνδρομητάς, ἢ διὰ τοὺς διαγραφόμενους ὑπ' αὐτῆς. Συνδρομητὴς παραιτούμενος, ἢ διαγραφόμενος διότι δὲν πληροῖναι τὴν συνδρομὴν του, εἶνε στοιχεῖον ἀχρηστον ἢ καὶ βλαβερὸν εἰς τὸν ὁργανισμόν μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ πείσῃ μόνον τοῦ ἡ. . . νὰ κοπῇ δι' ἐγχειρήσεως. Ἐπειτα καὶ ἂν ἐλυπεῖτο, θὰ ὑπῆρχε πάντοτε πρόχειρος καὶ μεγάλη ἢ παρηγορία διὰ τὴν στέρησιν: καὶ τοιαύτη εἶνε οἱ νέοι ἐγγράφοντες συνδρομηταί, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων κατ' ἔτος εἶνε δέκα πλάσιος τῶν παραιτούμενων. . . Καὶ ἄλλη παρηγορία, ἐν ἀνάγκῃ, ἀκόμη σπουδαιότερα: Ὁ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» οὐδέποτε παραιτεῖται ἐνεκα δυσαρρεσκείας, ἢ μετὴν ἰδέαν ὅτι θὰ εὕρῃ ἀλλοῦ ἀνάγνωσμα τερπνότερον καὶ ὠφελιμώτερον. Παραιτεῖται μόνον, εἴτε διότι ἐμεγάλωσε πλέον πάρα πολύ, εἴτε διότι τὰ οικονομικά του δὲν τῷ ἐπιτρέπουν νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν.

Σὰς εἶπα, ὅτι ἡ «Διάπλασις» οὐδέποτε λυπεῖται διὰ τοὺς παραιτούμενους συνδρομητάς. Naί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει καὶ ὅτι χαιρεται. Θὰ ἦτο ἐγωῖσμός καὶ σκληρότης, ἀσυμδιδαστος πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς λατρευτῆς σας φίλης, ἂν ἐδεῖκνε χαρὰν διὰ τὴν στέρησιν παλαιῶν καὶ ἀγαπητῶν συνδρομητῶν, μόνον μετὴν ἰδέαν ὅτι τοὺς ἀντικαθιστᾷ ἀμέσως διὰ περισσοτέρων. Καὶ ὁμως. . . σήμερον τὴν εἶδα χαρούμενην, μὰ πολὺ χαρούμενην, μὰ τόσῳ χαρούμενην, ὥστε ἐνόμισα τοιλάχιστον ὅτι ἐνεγράφησαν χίλιοι νέοι διαμῆς! . . .

— Τί τρέχει; ἠρώτησα.

— Παρητήθη μία συνδρομήτρια!

— Μπα! καὶ δι' αὐτὸ χαιρεσθε ἔτσι;

— Μὰ γὰρ ἰδέτε ἐδῶ!

Καὶ μοὶ ἐπαρουσίασεν ἕνα πρῶτον φυλλάδιον, ἐπιστραφέν εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ τοῦ Ταχυδρομείου, μετὴν σημείωσιν: «Ἐπιστρεφέτω ὁ ἄνθρωπος ὁ πρῶτος ἐν τῷ φυλλάδιον ὑπῆρχεν ἕνα χαρτάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀνεγινώσκοντο, δι' ἄλλης χεῖρός, τὰ ἐξῆς κατὰ γράμμα:

«Τὸ ἐπισηστεφόμενόν ἐστὶν ὁ μ. π. α. μ. π. σ. θ. α. μ. ν. γ. ρ. α. ψ. εἰς εἰς ἡ ἀν. κ. λ. ι. κ. α. ἡ ἀ. Γ. α. λ. ι. κ. α. π. α. ι. ρ. ι. ο. δ. ε. ι. κ. α. Adieu.»

Καὶ ἀπὸ κάτω ὑπῆρχεν ἐν ὀνόμα κῦριον ξενικόν—δὲν το λέγω,— καὶ ἐν ἐπώνυμον γνωστῆς δυστυχῶς οἰκογενείας, ἐκ τῶν κακῶς ὀνομαζομένων ἀριστοκρατικῶν, ὅχι δηλαδὴ ἐκ τῆς ἀ-

ληθινῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ψευδοαριστοκρατίας, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει οἷσις, ξενολατρεία καὶ ἀπουσία παντός ἐθνικοῦ φρονήματος. Καὶ μία λεπτομέρεια: Τὸ «ἐπιστρεφέτω» εἶχε καὶ τόνον: μίαν περισπωμένην ἐπάνω εἰς τὸ ἔψιλον (δὲν θέλω, βλέπετε, νὰδικήσω τὸ κορίτσι!) ἀλλὰ δὲν τὴν ἔγραψα, διότι ἤξεύρω, ὅτι εἰς τὸν Τυπογραφεῖον δὲν ὑπάρχουν ἔψιλον με περισπωμένην· τοιαῦτα δὲν ἔχει ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα!

«— Ἐ, ἔχω ἄδικον νὰ χαιρώμαι; μοὶ εἶπεν ὕστερα ἡ Διάπλασις. Κόρη ἀνατρεφόμενη μετὰ τοιαύτας ἀρχάς· κόρη ἀγαπῶσα τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ὅσον μαρτυροῦν αἱ γραμμαὶ της αἱ ἰδιόχειροι· κόρη περιμένουσα ἀγγλικά καὶ γαλλικά περιοδικὰ καὶ ἀφίνουσα τὰ ἰδικὰ της, εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀληθινὴ συνδρομήτρια μου; εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ συναδέλφους τὰς φίλας μου; εἶνε δυνατόν νὰ τὰς ἀγαπήσῃ ἢ νὰγαπηθῇ ὑπ' αὐτῶν; εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἐγὼ καὶ νὰ τὴν θεωρήσω ὡς κόρην μου; εἶνε δυνατόν νὰφομοιωθῇ καὶ νὰποτελέσῃ μέρος τῆς μεγάλης ἐλ. λ. η. ν. ι. κ. η. σ. οἰκογενείας μας; Ὅχι, ὄχι, ποτέ! Ἡμεῖς ἔχομεν ἄλλας ιδέας, ἄλλα αἰσθήματα, ἄλλην γλῶσσαν. . . Εἰς τὸν ὁργανισμόν μας ἡ κόρη αὕτη θὰ ἦτο ἀχρηστος καὶ βλαβερὰ, ὡς μικρόδιον. Καλλίτερα λοιπὸν ποῦ ἔλειψεν ἀπὸ τώρα, πρὶν προφθάσῃ νὰ βλάψῃ ἐν ἀγνοίᾳ μου καὶ τὸν πλησίον της. Πρέπει νὰ καθαρίζωμεθα, πρέπει νὰπολυμαινώμεθα ἀπὸ τοιαῦτα στοιχεῖα. Ἄν τάφινάμεν, ἂν τα ὑπεθάλαπαμεν, ἂν τα ἐναγκαλιζώμεθα, ὦ, αὐτὰ θὰ ἦσαν ἡ καταστροφή μας. Ἐχομεν μέσα των τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον θὰ μὲς ἐμόλυνεν ὅλους καὶ διὰ πάντος. Εἶμαι βεβαία, ὅτι εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον καμμιὰ ἀπὸ τὰς φίλας μου δὲν ἔχει φίλην τὴν κόρην αὐτήν. . . Φαντασθῆτε λοιπὸν τί κακὸν θὰ ἔκαμνα, ἂν ἔξαφνα τὰς ἡνάγκαζα ἐγὼ νὰ σχετισθῶν, νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας μου, ἢ διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἢ διὰ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. Ὡ, μοὺ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἐγκλημα! . . . ἐν ἀγνοίᾳ μου, ἐγὼ θὰ ἤμην ἡ αἰτία τοῦ μολυσμοῦ. Ἐξω! ἔξω! Ἐδῶ θέλομεν καθαριότητα καὶ υγιάν. . . Καλλίτερα, καλλίτερα, καλλίτερα ποῦ μας ἔφυγε! Δι' αὐτὸ μὲ βλέπετε τόσῳ χαρούμενην. Καὶ εἴθε νὰ μας ἔφευγαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅλοι οἱ ὁμοιοὶ της καὶ αἱ ὁμοιοὶ της, ἂν τυχόν ὑπάρχουν. . . Ἡ μήπως δὲν συμφωνεῖτε;»

Ἐσπευσα νὰ διαβεβαιώσω τὴν Διάπλασιν, ὅτι συμφωνῶ πληρέστατα· καὶ ἐσκέφθην ἀμέσως νὰ σὰς τα γράψω, μετὴν βεβαιότητά ὅτι θὰ συμφωνήσετε καὶ σῆς. . .

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Περήφανα, με χρώματα και κάλλη,
'Ανθούνη ψηλά τὰ ρόδα φουντωτά,
Κ' ἡ δόξα τους παντοῦ εἶνε μεγάλη,
Καθένας πρῶτα πρῶτ' αὐτὰ ζητᾷ.

Με οὐράνια μυρωδιά, χαριτωμένος,
'Ο μενεξές δολόδροσος ἀνθεῖ,
Μὰ ταπεινά 'στὴ χλόη εἶνε κρυμμένος
Καὶ δόξα σὰν τὰ ρόδα δὲν ποθεῖ.

Περήφανες ἀνθούνη μεσ' 'στὰ κάλλη
Κ' οἱ γλώσσες τῆς Εὐρώπης τὰ πολλά,
Κ' ἡ δόξα τους παντοῦ εἶνε μεγάλη,
Καθένας προσπαθεῖ νὰ τες μιλᾷ.

Με οὐράνια μυρωδιά, χαριτωμένη,
Κ' ἡ γλώσσα μας δολόδροση ἀνθεῖ,
Μὰ ταπεινά κι' αὐτὴ μένει κρυμμένη,
Καὶ δόξα σὰν τὲς ἄλλες δὲν ποθεῖ.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 29)

Ἐντούτοις ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ἦτο γενναία κόρη, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κατοικίαν των. Καὶ πρῶτον ἐπανεῖδε τὴν δεξαμενὴν, γεμάτην ἀπὸ νερὸν γλυκὺ καὶ διαυγές. Τί χαρὰ! Θὰ εἶχαν τοῦλάχιστον νὰ πίνουν ὅσον ἤθελαν! Naί, ἀλλὰ τί θὰ ἔτρωγαν; . . . Εἶχαν πάρῃ φαγητὸν διὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, τὸ πολὺ. Καὶ ἔπειτα; . . .

Τότε ἡ μικρὰ ἐνθυμήθη ὅτι μίαν φορὰν ὁ ἱερεὺς, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τὰ πλάσματά Του, ὅτι Αὐτὸς ἐνδύει τὰ ἄνθη, ὅτι Αὐτὸς τρέφει τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ... Μήπως ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης δὲν ἦσαν δυστυχῆ πουλάκια, χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα; Ὁ Θεὸς λοιπὸν θὰ τα ἐβλεπε καὶ θὰ τα εὐσπλαχνίζετο... Καὶ παρηγορηθεῖσα ὀλίγον ἡ μικρὰ, ἐπῆρε τὸν ἀδελφὸν τῆς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατῆλθον μαζὶ τὴν κλίμακα.

— Ἐλα, τῷ εἶπε, νὰ τριγυρίσωμεν τὸν κήπὸν μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τί εἰμπορεῖ νὰ μας δώσῃ.

— Τὸν κήπὸν μας!... Ἀστείεςεσαι; Ἐδῶ δὲν βλέπω οὔτε πατάτες, οὔτε καρότα, οὔτε δαμασκηνίδες, οὔτε κερασιές, οὔτε τίποτε ἄπ' ὅ,τι εἴχαμεν εἰς τὸν κήπον τοῦ σπιτιοῦ μας.

Καὶ πράγματι, μόνον ἄμμος ὑπῆρχε κάτω, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ Βράχου. Ἀλλ' εἰς μίαν γωνίαν ὑπῆρχεν ἕνας ὑψηλὸς καὶ πελώριος σωρὸς ἀπὸ φύκη. Ἡ Μηλιά παρετήρησεν ὅτι ἐπάνω-ἐπάνω τὰ φύκη ἦσαν πολὺ ξηρά.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι εἰμποροῦσε νὰ νάσῃ κάμποσα εἰς τὸ σπῆλαιον, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα στῶμα πλέον μαλακὸν ἀπὸ τὴν ἄμμον, νὰ πλώσῃ δὲ καὶ τὰ ὑγρά διὰ νὰ ξηρανθοῦν εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ τοὺς χρησιμεύσουν ὕστερα ὡς σκέπασμα κατὰ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός.

Καὶ ἡ Μηλιά ἀναβαίνει εὐθὺς εἰς τὸν σωρὸν, μαζεύει τὰ φύκη ποῦ ἦσαν ἐπάνω-ἐπάνω, καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸν Γιαννάκη.

«Πήγαίνε τα εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, τῷ εἶπε, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγὼ θὰ τ' ἀνεβάσω ὡς τὸ παλάτι μας.»

Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν θέλῃσιν ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ χέρια του ἦσαν μικρά, δὲν ἤμποροῦσε νὰ πέρνῃ κάθε φορὰν παρ' ἀπὸ μίαν πολὺ μικρὰν ἀγκυλίδαν. Τότε κατέβη ἡ ἀδελφὴ του, καὶ μετέσσευσε πέντε δρόμους, ἐσχημάτισεν εἰς τὴν κλίμακα ἕνα μεγάλον σωρὸν ἀπὸ φύκη. Κατόπι τ'ἀνέβασαν, μαζὶ καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ παλάτι, ὅπου ἡ Μηλιά τὰ ἤπλωσεν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐσχημάτισεν ἕνα στῶμα παχὺ καὶ ἀπαλότατον. Ἀ, τώρα μάλιστα! Θὰ ἤμποροῦσαν νὰ κοιωντοὶ ὠραῖα... Δὲν εἶχαν πάρῃ ὅμως ἀκόμη καὶ τὰ φύκη, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐχρησίμευαν ὡς σκέπασμα. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἦτο κατακουρασμένος καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ καταβῇ ἀμέσως πάλιν τὴν κλίμακα.

— Καλὰ, κάθησαι σὺ ἐδῶ καὶ πηγαινῶ μόνῃ μου, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Τί; νὰ μείνω μόνος ἐγὼ ἐδῶ μέσα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἂν βγοῦνε τὰ θηρία, ὅσῳ θὰ λείψῃς, καὶ με φάνε; . . . Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ πᾶς πουθενά.

Καὶ ὁ μικρὸς ἤρχισε τὰ κλάματα καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς ἀδελφῆς του... Ἡ Μηλιά ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ. Ἐπειτα ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ καταβῇ πάλιν, διότι, ὡς ψαροπούλα ὅπου ἦτον, ἤξευρεν ὅτι γρήγορα θ'ἀνέβαινε ἡ παλίρροια. Ἦτο δὲ πολὺ περίεργη νὰνακαλύψῃ ἀπὸ ποῖον μέρος ἡ θάλασσα εἰσῆρχετο μέσα εἰς τὸν Βράχον. Ἡ Μηλιά δὲν ἤρχησε νὰ το μᾶθῃ. Πρῶτα εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ σαλεύεται. Κάθε τῆς κῦμα ἐπροχωροῦσε καὶ ὀλίγον περισσότερον εἰς τὴν ἄμμον. Ἐνα κῦμα μεγαλύτερον ὑπεσκέλιζε τὸ πλησίον του, καὶ τὰ δύο μαζὶ ἐστρώνοντο εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ πάλιν ἐγύριζαν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίνοντα μίαν γραμμὴν ἀφροῦ λευκοῦ, ἡ ὁποία κάθε φορὰν ἐσχηματίζετο πλησιέστερα.

Ἡ θάλασσα ἀπεῖχεν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν Βράχον, καὶ ἐν τούτοις ἡ Μηλιά ἤκουε μ' ἐκπληξίν τῆς ἕνα ὑπόκωφον κρότον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἀπὸ ἕνα μυχὸν τῆς αὐλῆς. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκρύπτετο ἀπὸ μίαν ἀνωμαλίαν τοῦ Βράχου. Τί νὰ συν-

έβαινε ἄρα γε ἐκεῖ; . . . Πλησίον εὐρίσκετο ἕνας σωρὸς ἀπὸ ξύλα παντὸς εἴδους: λάσφαλοι, σανίδες, κουπιά σπαμένα, — ἅεψανα πρὸ καιροῦ συσσωρευμένα ἐκεῖ... .

«Ἰδέε, Γιαννάκη, ἰδέε!» ἐφώναξεν αἰφνης ἡ Μηλιά με σκίρτημα τρόμου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ τρομάξῃ.

Καὶ ἔδειξε πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ὁ παράδοξος κρότος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ εἰσρέῃ με μανίαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Βράχου. Ἀφρίζον τὸ κῦμα ἐπλημμύρει τὴν ἄμμον τῆς αὐλῆς, καὶ πάλιν ἐπέστρεψε, καὶ πάλιν ἐπροχωρεῖ, βρέχον κάθε φορὰν μεγαλύτεραν ἔκτασιν. Τοῦτο ἐξηκολούθησε νὰ γίνεται ἐπὶ πολὺ ἡ θάλασσα ἀνέβαινε με τόσῃ ταχύτητά εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Βράχου, ὥστε με φόβον ἡ Μηλιά ἀνεμέτρησεν ἀπὸ τοῦ ὕψους διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ νερόν. Ἡσύχασεν ὅμως συλλογισθεῖσα ὅτι, ἂν ἔφθανεν ὡς τὸ παλάτι, ὅλη ἡ χώρα θὰ ἐπνίγετο, διότι τὸ σπῆλαιόν των εὐρίσκετο ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλα τὰ σπίτια τοῦ χωρίου. . . καὶ ἀπὸ τὸ σπιτάκι των, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ πωληθῇ εἰς ξένους! . . .

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ θάλασσα ἔπαυσε νὰ σαλεύεται, καὶ τὸ νερὸν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βράχου ἐστάθη ἡσυχον πλέον καὶ ἰσοπεδωμένον. Ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας ἐχύνετο ἔξω ἀπὸ τὸν Βράχον ἡ θάλασσα, ἔκαμε περισσότερον κρότον τοῦ συνήθους, καὶ ἡ Μηλιά εἶχε περιέργειαν νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε κάτω εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην θαλασσολίμνην! Ἀφ' οὗ ἐξεκουράσθη ὀλίγον, ὁ Γιαννάκης συγκατετέθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Κατέβησαν τὴν κλίμακα μαζὶ. Ἡ Μηλιά τὸν ἐβαλε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι καὶ τῷ ἐσύστησε νὰ μὴ κινηθῇ. Ἐπλησίασε κατόπι τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσῳ διαυγές, ὥστε ἐβλεπε μέσα, — εἰς βάθος ὄχι περισσόν ἀπὸ πενήντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, — τὴν κιτρινὴν ἄμμον τῆς αὐλῆς καθαρῶτα, ὡς νὰ μὴν ἦτο σκεπασμένη διόλου... Καὶ ἔξωθεν ἡ ψαροπούλα βγάζει μίαν φωνήν. Τί εἶδε; Πληθὺς ψάρια (γλώσσες) καὶ καβούρια νὰ περνοῦν εἰς τὴν γραμμὴν ἐμπρὸς τῆς.

— Νά, νά, εἶπεν ἰδέε, Γιαννάκη, τί θὰ ψαρέψωμε. . . ἰδέε τί ὠραῖα πράγματα που θὰ φάμε.

— Naί, μὰ ποῦ δὲν ἔχεις δίκτυα;

— Ἀλήθεια! ἀλλὰ τί πειράζει; Ἀμα λιγοστέψῃ τὸ νερό, θὰ τα πιάσωμε με τὰ χέρια μας.

Δὲν ἐσυλλογίσθη ὅμως ἡ Μηλιά, ὅτι ἦτο ἀκόμη Μάρτιος, ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ἐβαστοῦσε πολὺ, ὅτι ἡ νύκτα θὰ ἤρχετο πρὶν φύγῃ τὸ νερόν. Καὶ τότε πῶς θὰ ἤμποροῦσαν νὰ ψαρεύσουν! Καὶ αὐτὸ θὰ

συνέβαινε πραγματικῶς. Ἦδη ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ, τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας ἤρχισε νὰ σκεπάζῃ τὴν γῆν. . . τὸ νερόν δὲν ἔλαμπε πλέον. . . μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ ἐξεχώριζες ἀπὸ τὸν Βράχον. . . Καὶ ἐπὶ τέλους, ἐνύκτωσεν, ἐσκοτείνιασεν ἐντελῶς.

Λυπημένη ἡ Μηλιά ἀνέβασεν ἐπάνω τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τοῦ ἔκοψε μίαν φέταν ψωμί, ὄχι πολὺ μεγάλην, με ὀλίγον τυρί. Ἀλλ' ἄφ' οὗ τὰ ἔφαγεν αὐτὰ ὁ μικρὸς παρεπονεῖτο ὅτι πεινᾷ ἀκόμη.

«Ἐννοια σου, πουλάκι μου, καὶ αὔριο θὰ φάμε καλλιτέρα» ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά με δακρυσμένους ὀφθαλμούς. Καὶ ἄρα γε αὔριον θὰ εἶχαν νὰ φάγουν ὅπως ἔφαγαν σήμερον;

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, λαμπρότατος ἡ-λιος ἐφώτιζε τοὺς βράχους καὶ τὴν θάλασσαν, ὅταν τὰ παιδιὰ ἐξύπνησαν. . .

Ἡ χθесινὴ λύπη καὶ ἡ ἀγωνία ἐπανῆλθον μετὰ τὸ ξύπνημα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μηλιάς. Ἀλλ' ὁ ἥλιος τοῦ Θεοῦ εἶνε τόσον ἀγαθὸς ποῦ σου δίδει θάρρος μόνον νὰ τον βλέπῃς νὰ λάμπῃ... Ἐθέρμαινε λοιπὸν μ' ἐλπίδα καὶ τὰ δυστυχῆ ὄρφανά, ἡ δὲ Μηλιά ἐσυλλογίζετο, ὅτι μετέτοιαν ὠραίαν ἡμέραν, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τοὺς συμβῇ κάτι τι καλόν... Ἀλλὰ τὴν ἔρριψε διαμῆς εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ παραπονετικὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούριζε:

— Πεινῶ! . . . πεινῶ! . . .

Τότε ἡ ἀδελφὴ του ἔψαξε διὰ νὰ τοῦ εὕρῃ τίποτε. . . Πόσῃ χαρὰν ἠσθάνθη ὅταν ἀνεκάλυψε ἕνα κομμάτι λαρδί, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὴν ζάλην τῆς, εἶχε ξεχάσῃ χθές.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ἄλογο τὸ λέγουν ὄλοι μὰ εἶνε τόσο γνωστικὸ, ποῦ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ζῷα εἶνε τὸ πιὸ λογικόν.

Κ' ἔχει χαίτη, σὰν λεοντάρι, κεφαλὴ με μικρὰ αὐτιά, ὄμοιο λυγρὸ, με χάρη, κ' ἔχει φλόγα 'στὴ ματιά.

Μὰ κ' εἰς τί δὲν χρησιμεύει κ' εἰς τί δὲν μας βοηθεῖ. . . ἀφοῦ ξεύρει νὰ χορεύῃ με ρυθμό, σὰν διδασχῇ.

Καὶ σὰν χλιμιντράει καὶ τρέχει λέε, πῶς θέλει νὰ σοῦ εἰπῇ: Κάνε τόπο νὰ περάσω. . . Καὶ περνᾷ σὰν ἀστραπή!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰποθάνῃ ὁ καίμενος ὁ Γιούλιερ ἀπὸ τὴν πείναν, διέταξε νὰ του δίδουν κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ: ἕξη βώδια, σαράντα πρόβατα, ἑκατὸν ὀρνίθια, διακόσιες πέρδικες, ἕνα σωρὸ γλυκίσματα, φρούτα, κτλ. μετὰ τὸ ἀνάλογον ψωμί καὶ κρασί.

Ἐξακόσιοι ξενοδοχοί, μάγειροι, θαλαμηπόλοι, ὑπηρέται τῆς τραπέζης κτλ. ὠρίσθησαν διὰ νὰ τον ὑπηρετοῦν.

Ἐπειτα ὁ Βασιλεὺς

ἐκάλεσε τριακοσίους ράπτας καὶ τοὺς διέταξε νὰ κατασκευάσουν μίαν φορεσίαν διὰ τὸν Βουνάνθρωπον, — ἔτσι τὸν ἔλεγαν, διότι τοῖς ἐφαίνετο ὑψηλὸς ὡς βουνόν, — κομμένην καὶ ραμμένην ὅπως ἐσυνηθειζέτο εἰς τὴν Λιλλιπούτην.

Ἐπειτα, — πολὺ δειλὸς αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, — ἔστειλε δύο ἀνθρώπους του διὰ νὰ ἐξετάσουν μήπως ὁ ξένος εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του τίποτε ὅπλα ἐπικίνδυνα.

Διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἔρευναν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ὁ Γιούλιερ ἐπῆρε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἕχωσε μέσα εἰς τὴν δεξιάν του τσέπην. ὕστερα ἐπῆρε τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἔχωσε μέσα εἰς τὴν ἀριστεράν.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἔψαξαν καλὰ καὶ ἤρσαν: Ἐνα τετράγωνον πανὶ ἄσπρον, τόσῳ μεγάλον, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς χαλὶ διὰ τὴν αἵθουσαν τοῦ Θρόνου. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ, ὅτι τὸ πανὶ αὐτὸ ἦτο ἀπλούστατον ἕνα μανδύλι. . .

Ἐπειτα ἕνα μεγάλον κιβώτιον ἀπὸ ἀσημι, ποῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ σηκώσουν τὸ σκέπασμά του. Τὸ ἀνοίξε μόνος τοῦ ὁ Γιούλιερ καὶ ἐφάνη μέσα μία μαύρη σκόνη, ποῦ τοὺς ἔκαμε νὰ πταρνίζωνται δύο ὥρες. . . Ἐννοήσατε βέβαια ὅτι τὸ ἀσημένιον αὐτὸ κιβώτιον ἦτο μία ταμβάκοθήκη.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν τσέπην πάλιν ἐβγαλὸν ἕνα πρᾶγμα παράξενον, ποῦ ὁμοί-αζε πολὺ μετὰ τὰ κάγκελα τοῦ βασιλικοῦ των κήπου. . . Ἦτο ἕνα σιδερένιον κτένι.

Ὑστερα ἐβγαλὸν καὶ μίαν μηχανὴν στρογγυλὴν, βαρεῖαν, με σκέπασμα ὑάλινον, καὶ με κάτι τροχοὺς ὀδοντωτοὺς, μεγάλους ὡς μυλόπετρες. . . Καὶ ἡ μηχανὴ αὕτη ἔκαμεν ἕνα κρότον φοβερόν, τικ-τάκ! τικ-τάκ! ὡς νὰ εἶχε μέσα τῆς κλεισμένον κανένα θηρίον. — Τὸ φοβερόν αὐτὸ πρᾶγμα ἦτο ὠρολογάκι, ἀπὸ τὰ μικρότερα ποῦ γίνονται! . . . Ἐπειτα ἀνεκάλυψαν διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ μετὰ αὐτῶν κάτι δίσκους μεγάλους, ἄλλους ἀπὸ ἀσημι καὶ ἄλλους ἀπὸ χρυσάφι, — οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν παρὰ νομίσματα. . . Ὅλ' αὐτὰ τοὺς ἔπεισαν ὅτι ὁ Βουνάνθρωπος ἦτο πολὺ σημαντικὸν ὑποκείμενον. Ἐγίνε λοιπὸν δεκτὸς εἰς τὴν αὐλὴν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης.

Ἀλλῃν φορὰν θὰ σας εἰπῶ τί συνέβη ὕστερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΩΔΕΚΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

Ήταν μία διαβολομένη παγωνιά. Ο οὐρανὸς γεμάτος ἀστρά' ἀέρας ὅλων διόλου δὲν ἐφυσούσε. Μ π α μ-μ π ο ὕ μ ἀκούγονταν μέσ' ἐστὶ σπίτια, τ ρ ο ὕ-τ ρ ο ὕ, κ ρ ῖ κ-κ ρ ῖ κ' τὰ παιδάκια ἐώρταζαν τὴν πρωτοχρονιὰν μὲ τὰ τουφεκία, τὲς τρομπέτες, καὶ τὲς ροκά-νες. Γιατὶ ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκτύπησε δώδεκα, μεσάνυχτα.

Τ ρ α τ ε ρ α τ ᾶ ! Ἐρχεται τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ μεγάλο λεωφορεῖον ἐστάθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως· ἔφερε μαζί του δώδεκα πρόσωπα· περισσότερα δὲν ἔχουσε.

«Εἰς ἔτη πολλά, εἰς ἔτη πολλά!» ἀντηχοῦσαν τὰ Κάλανδα μέσα ἐστὶ σπία, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἐώρταζαν τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς καὶ μὲ τὰ γεμάτα τὰ ποτήρια ἔπιναν εἰς ὑγείαν τοῦ Νέου Ἑτους.

«Εὐχόμεθα ὑγείην γιὰ τὸ Νέον Ἑτος» ἔλεγον. «Καὶ κοντὰ ἐς αὐτὴν, πολλὰ χρήματα, τιμὲς καὶ εὐτυχίες!»

Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἔτ σ ο ὕ γ κ ρ ῖ ζ α ν τὰ ποτήρια, τὸ λεωφορεῖον ἐστέκετο εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως μὲ τοὺς μ ο υ σ α ρ ῖ ρ ῖ δ ε ς, τοὺς δώδεκα ταξειδιώτας.

Ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ; Εἶχαν διαβατήρια καὶ πράγματα πολλὰ μαζί τους, ἀκόμη καὶ δῶρα γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς πόλεως. Ποῖοι ἦσαν οἱ ξένοι; Τί ἤθελαν καὶ τί ἔφεραν μαζί τους;

«Καλημέρα!» εἶπαν εἰς τὸν στρατιώτην, ποῦ ἐφύλαγε φρουρὸς εἰς τὴν πύλην.

«Καλημέρα!» ἀποκρίθηκε καὶ ὁ στρατιώτης, διότι τὸ μεγάλο ὥρολόγι εἶχε κτυπήσῃ δώδεκα, ὥστε ἦταν περασμένα τὰ μεσάνυχτα.

«Τὸ ὄνομά σας; τὸ ἐπάγγελμά σας;» ἐρώτησε ὁ φρουρὸς ἐκείνον, ποῦ βγήκε πρῶτος ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον.

«Ἰδοὺ τὸ διαβατήριόν μου» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. «Εἶμαι ἐγὼ!» Ἦταν ἀληθινὰ ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας, τυλιγμένος σὲ δέρμα ἀρκούδας καὶ μὲ ψηλά, χονδρὰ ὑποδήματα· ἐστὶν κουμπότρυπά του ὅμως εἶχε μενεξέδες.

«Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐλπίζουν πολλά, καὶ τὰ παιδάκια τὸν περιμένουν μὲ καρδιοκτύπι. Ἐ-λα αὐρίον, θά σου δώσω ἕνα μπουναμά· σκορπάω δεκάρες καὶ τάλληρα, δίνω δῶρα σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους, ἀκόμη καὶ χορούς, τὸ ὅλον 31 χορούς, περισσότερες νύχτες δὲν ἔχω νὰ ἐξοδύσω. Τὰ πλοῖά μου εἶνε ἀποκλεισμένα ἀπὸ τοὺς πάγους, ἀλλ' εἰς τὸ γραφεῖόν μου κάνει ζέστη: Εἶμαι μεγαλέμπορος καὶ ὀνομάζομαι Ἰ α ν ο ὕ ρ ι ο ς.

Ἐπειτα ἦλθεν ὁ δευτέρος· ἦταν γε-λωτοποιός, διευθυντὴς τῆς Κωμωδίας, τῶν Μ α σ κ α ρ ᾶ δ ω ν, καὶ ὅλων τῶν διασκεδάσεων. Τὰ πράγματά του ὅλα ἦ-ταν μία κάσκα μὲ ντόμινα καὶ μὲ προσω-πίδες, καὶ ἕνα μεγάλο βαρέλι. «Ἀπὸ αὐτὸ θὰ βγάλω μαχμουρλούκια κάμ-ποσα τὴν Καθαρὴν Δευτέραν. Δίδω εἰς τοὺς ἄλλους διασκεδάσι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐαυτό μου, διότι ἡ ζωὴ μου εἶνε πολὺ μικρὴ, ἡ μικρότερη ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκο-γένειαν, καὶ ἐννοῶ νὰ τὴν γλεντώ. Ζῶ μόνον 28 ἡμέρες, ἴσως μοῦ δώσουν καὶ ἄλλη μία, ἂν θέλουν· ἀλλὰ δὲν με νοι-άζει, ζήτω!»

«Καλέ, μὴ φωνάζετε ἔτσι!» εἶπεν ὁ φρουρὸς.

«Τί λές; ἄ, ἐγὼ πρέπει νὰ φωνάζω» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. «Εἶμαι ὁ πρίγκιψ Ἀ-πόκρεως καὶ ταξειδεύω μ ε τ α μ φ ι ε-σ μ ε ν ο ς μὲ τὸ ὄνομα Φεβρουάριος.»

Τώρα ἦλθε καὶ ὁ τρίτος. Αὐτὸς ἐ-φαίνεται, ὅτι εἶχε πολὺ νησιέψην, ἀλλὰ τὴ μύτη του τὴν κρατοῦσε ψηλά, διότι ἔφε-ρε τὴν ἄνοιξιν, τὰ χειλιδόνια καὶ τὴν ἐορ-τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εἶχε στολισμένη τὴν κουμπότρυπά του μὲ ἀνεμώνας. «Ἡ καλὴ διάθεσις συντροφεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν κακίαν, εἶπε, βροχὴ καὶ λιακάδα, μέσα κ' ἔξω! Ἐξέρω καὶ τὰ δύο: καὶ νὰ γελῶ καὶ νὰ κλαίω! Ἐχω καλοκαι-ρινὰ φορέματα ἐστὶ σεντοῦνί μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο σωστὸ νὰ τα βάλω. Ἐτσι εἶ-μαι ἐγὼ: Ὅταν βάζω τὰ κυριακάτικα μου, φορῶ καλοκαιρινὸ καπέλλο, ἀλλὰ ἔχω καὶ τὰ χέρια μου σὲ μ α ν σ ὀ ν.

«Μάρτιε, τράβα, εἶπεν ὁ τέταρτος, καὶ ἔδωκε ἐστὸν τρίτο μὴ σπρωξιά.» «Μάρ-τιε, τράβα» ἔμπα μέσα εἰς τὸ φυλακτεῖο, ποῦ πίνουν τσάι καὶ μοῦρχειται ἡ μυρω-διά.» Δὲν ἦταν ὅμως ἀλήθεια. Ἦταν π ρ ω τ α π ρ ῖ λ ῖ α τ ῖ κ η ψευτιά. Μαζί του κρατοῦσε αὐτὸς μὴ τριαντα-φυλλία γεμάτη ἀπὸ ἀνοιγμένα δροσερά τριαντάφυλλα.

Τώρα ἐξῆλθεν ἕνας κομψὸς νέος ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον, μὲ καλοκαιρινά, μ' ἕνα πράσινο μεταξωτὸ φόρεμα, τ' αὐτιά του στολισμένα μὲ κεράσια· καὶ ἐστὶ μαλ-λιά του πληθὺς κατακόκκινα τριαντά-φυλλα, κρίνους καὶ ἄλλα λουλούδια. «Χαρά!» εἶπεν· αὐτὸς ἦταν ὁ χαίρετι-σμός του. Ἦταν δροσερώτατος καὶ περί-φημος ὁ ο ἰ δ ὅ ς, ὅχι ὅμως εἰς τὰ κλει-στὰ θέατρα, ἀλλὰ ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθριον· ἦθελε νὰ τραγουδῇ ὅχι μόνον ἐπάνω εἰς τὴ σκηνή, ἀλλὰ καὶ μέσα ἐστὶ πράσινο δάσος, γιὰ δική του εὐχαρίστησι.

«Ἰδοὺ καὶ ὁ κύριος Ἰούνιος!» ἐφώ-ναξαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον καὶ ἀμέσως ἐ-φάνηκε ἕνας ψηλὸς νέος· αὐτὸς εἶχε ἐστὶν κουμπότρυπά του μὴ δέσμη στά-χυα· ἀπὸ τὸ πρῶτο βλέμμα ἐνοούσε, ὅτι ἦταν ἄνθρωπος καλομαθημένος· ἐστὶν καλοπέρασι καὶ ἐστὶ μεσημεριάντικο ὕπνο.

Τὴ μεγαλήτερη μέρα τοῦ χρόνον ἔκαμνε ἕνα μεγάλο τραπέζι, γιὰ νὰ ἔχουν καιρὸ οἱ προσκεκλημένοι του νὰ φάγουν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμέτρητα φαγητά του καὶ τὰ φροῦτά του. Ἦταν πλούσιος σιτέμπορος. «Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου πρέπει νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου, ἔλεγε· αὐτὸ τὸ λέγει ἡ Γραφή· ὕστερα ἀπὸ τὲς ἀσχη-μες ἐβδομάδες, ἔρχονται οἱ εὐθυμες γιορ-τές, γλέντι καὶ χορὸς μέσα ἐστὶ θερι-σμένα χωράφια.» Αὐτὸς ἤξερε νὰ ζήσῃ! Εἶχε χρήματα πολλά, νὰ ἔλθῃ μὲ δική του ἄμαξα, ἀλλὰ ἦλθε μὲ τὸ λεωφο-ρεῖον· ἂν τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦταν ἀκατάδεκτος.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδρυσεν ΝΙΚ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ

Ὁ διωπηλὸς καὶ εὐχάριςτος δύν-τροφος. — Ἡ Ἀλληλογραφία εἶνε ἡ καρδιά τῆς Διαπλάσεως. — Ποία εἶνε ἡ παντιέρα τῆς ἀρρώστιας.

(Πολλάκις ἔως τώρα ἡ Διάπλασις ἐδημο-σίευσε ὁραίαις ἐπιστολαῖς φίλων της, ὡς ὑποδείγματα, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας γὰρ Ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτῆς. Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, δημοσιεύει σήμερον τὴν κα-τωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Δευκαδὶ φίλου της κ. Παγαγιώτου Σ. Σαουσοπούλου, τὴν ὁποίαν, εἶνε βεβαία, ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ θάναγνῶσκον μετ' ἀκρας εὐχαριστήσεως.)

Ἐν Δευκαδί, τὴν 21 Δεκεμβρίου 1897.

Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

Δὲν ἤξεύρω ἂν θά σου κάμῃ ἐκπλη-ξιν τὸ παρόν μου γράμμα· εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ σε χαροποιήσῃ. Ἐως ἐ-κὲϊ τοῦλάχιστον φθάνει ἀπαισίστως ἡ μαντική μου δύναμις.

Τοῦτο ὀφείλεται, σοῦ τὸ ἐξομολογοῦ-μαι, εἰς μικράν τινα ἀσθένειαν, ἡ ὁποία μὲ ἠνάγκασεν, εἰς τὴν μοναξιάν καὶ τὴν πληξίν τοῦ κρεβατιοῦ μου, νὰ σ' ἐνθυ-μηθῶ, νὰ σε φυλλομετρήσω ἐπιμελέστε-ρον καὶ νὰ προσπαθῶ ν' ἐγὼ νὰ με-τρηθῶ μὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν σου τῆς Βασιλόπηττας.

Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εὐχέσαι παρο-μοίας ἐνθυμήσεις πρὸς σέ· τοῦλάχιστον ἡ Ἀλληλογραφία σου μετὰ τῶν συνδρο-μητῶν, ἥτις μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ καρδιά σου αὐτή, τραντάτα ἀποδεικνύει τὴν εὐγενὴ μέριμνάν σου διὰ τὸν κύκλον τῶν φίλων σου. Ἀλλ' ἂφ' οὗ ἔγινε μία ἀρχὴ γνωριμίας μεταξύ μας, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ περιμένω εἰς τὸ ἔξῃς νάρρωστώ διὰ νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι. Θὰ ἦτο πολὺ νό-στιμον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολὺ κολακευτι-κὸν διὰ σέ, τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁπρίας ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῶν ἀ-σθενῶν ἡ μητέρα, ὁ ἰατρός, καὶ ὅλα τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ πα-ρουσία μᾶς παρηγορεῖ, νὰ τ' ἀντικαθι-

στῇς σὺ ἡ σιωπηλὴ ἀλλὰ καὶ τόσο ἐν-χάριστος σύντροφος... Ἐπειδὴ ὅμως ὄχι κατὰ τὰς ἀτυχεῖς μόνον ἡμέρας πρέπει νὰ ἐνθυμοῦμεθα τοὺς καλοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς, διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ, καὶ ὅταν λύσω τὸ μανδύλι ἀπὸ τὸ λαιμό μου, — τὴν παντιέρα αὐτὴν τῆς ἀρρώστιας, — θὰ συνεχίσω τὴν Ἀλληλο-γραφίαν μας, τόσον, ἐννοεῖται, ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματά μου, διὰ νὰ ἔ-χω τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπω τὰς ἀπαν-τήσεις σου εἰς τὴν «Ἀλληλογραφίαν.» Ἐσυνκλείστως λοιπὸν λαμβάνεις τὸ πρῶτον τῆς ἐργασίας μου. Εἶνε ποιημα-τάκι διὰ τὴν ἐγκωμιάσιν τῆς Βασιλό-πηττας· πιστεύω δὲ νὰ εἶνε σύμφωνον μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ Δια-γωνισμοῦ.

Ἐπίσης σοῦ ἐσυνκλείω καὶ τὸ ἀντίτι-μον τῆς συνδρομῆς μου διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, εὐχόμενος νὰ διέλθῃς τὰς ἐορτὰς ἐν χαρᾷ καὶ ὑγείᾳ, χρόνους δὲ μακροὺς πρὸς τὸ καλὸν πάντων τῶν μικρο-μεγά-λων φίλων σου καὶ τοῦ

Συνδρομητοῦ σου

Π. ΣΑΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΑΜΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἐκαστῶν εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεσφύρῃ, συναχθῶσιν οὐκ οὐκ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀ-θῆναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τῶμοι τῆς Διαπλά-σεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέτους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Αἱ εἰσφοραὶ, εἴ οἰσθῆτε πο-σὸν, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»]

ΟΓΔΟΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. . . Δρ. 160,65	
Περὶ σπασμὸν ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Δια-πλάσεως ἀνταλλαγέντων τετραδίων Μι-κρῶν Μυστικῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου	
μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1897.	21,75
Ἐξ ἀλλοτῆς ψευδωνύμων κατὰ τὸ 1897 ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων.	4,50
Γενναία Σουλῆτισσα.	6,—
Πέτρος Μιχ. Καρούσης.	1,—
Κόρη τοῦ Πηλίου.	2,—
Αἰμάτωτος Χελιδών.	1,—
Αἶμα τοῦ Εὐλείνου.	—,75
Οὐρανία Ι. Μακρῆ.	—,50
Τορπιλλητὴς.	1,—
Γεώργιος Α. Ἀθανασιάδης.	3,—
Ἀριστοτ. Π. Μακρῆπουλος.	3,—
Σοφία Ν. Ἀνδρέου.	1,55
Μικρὰ ἀδελφὴ τῆς «Ἰριδός».	2,—
Νέος Ἡρακλῆς.	1,45
Ἐσωφόρος.	—,30
Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου Δρ.	210,45

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Θεωρία Τηλεγράφου.

Πέτρος. — Μὰ δὲν ἐννοῶ, Γιάννη. Πῶς, ἐνῶ κτυπᾷς ἐδῶ, ἀκούεται εἰς τὴν Χαλκίδα;

Γιάννης. — Μὰ, καί μιν, τόσῳ εὐκολο πρᾶγμα δὲν ἐννοεῖς; Νά, δὲν βλέπεις αὐτὸ τὸ σκυλί, ποῦ ἐνῶ τὸ πατὼ εἰς τὴν οὐρά, φωνάζει εἰς τὸ στόμα;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μονοτονίου;

— Μαμά! Μαμά! ἕνας ποντικὸς ἔπεσε ἐπὶ τὴν κατσαρόλαν ποῦ εἶχε τὸ γάλα.

— Ἐ, καὶ δὲν τον ἐθγάλες;

— Ὁχι, μαμά, ἔρριψα ὅμως μέσα τὸν γάτο, γιὰ νὰ τον πιῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναύτου τῆς Λεϊθαρίας;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἐν πρώτοις τὸ βραβεῖον τῆς μνήμης.

Ἡ φίλη της. — Καὶ ποῖο ἄλλο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόντε Ραπαπάνη;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σαυάνου Κοτίνου;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

Ἡ φίλη της. — Ποῖο καὶ ποῖο;

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ἀ! . . . Τάλλο; . . . τὸ ξέγασα!

Ἡ Ναυτοπούλα. — Ναι, ἔχω δύο βραβεῖα.

χάρτην τῶν Λύσεων (καθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπερ-γαπητὴν σου ἐξαδέλφην, καθὼς καὶ εἰς ὅλους ὅσοι μοῦ παρήγγειλαν) διότι δὲν ἦτο ἀκόμη ἐτοιμοί. Μόλις ἡτοιμάσθῃ, ἀμέσως ἔσται, καὶ τώρα βεβαίως θά τον ἐλθάτε ὅλοι. Σὰς ἤρεσε;

Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐνόμισα, Ἀντιγόνη, διότι ἐγὼ δὲν παρεξηγῶ ποτέ. Χαίρω πολὺ πού μελετᾷς τόσο καὶ πού ἀνταπεῖδονται οἱ

